

Lebensborn, la fàbrica de nens nazis

Només una mínima part dels infants concebuts per ser aris perfectes van aconseguir socialitzar-se

Foto: Wikipèdia.

Mentre el nazisme aniquilava persones als camps de concentració, la seva obsessió per expandir la raça ària els va fer crear una altra barbaritat: els Lebensborn (Font de vida). A partir del 1935 es van obrir centres en què les dones "racialment pures" que volguessin avortar parissin en secret, comptant amb un servei mèdic excel·lent.

Més endavant, va ser el lloc de trobada on les joves alemanyes podien contribuir al creixement de la pàtria tenint relacions amb els oficials de les SS, a qui se'ls ordenava tenir tots els fills possibles (encara que fos en secret, fora dels seus matrimonis). Aquesta dèria per vetllar per la raça pura, adoctrinada des del minut zero per la política nazi, es va expandir: el juny del 1939 Noruega es va rendir i els nazis hi van obrir deu paritoris, amb l'objectiu que els soldats alemanys coneguessin i tinguessin fills amb noies noruegues, que tenien els típics trets aris. També n'hi va haver a França i Bèlgica. I més enllà dels que naixien, les tropes alemanyes també segrestaven infants dels països vençuts que s'ajustaven a l'ideal físic.

Un cop es va acabar la Segona Guerra Mundial les víctimes d'aquest projecte van ser nens traumatitzats que no tenien ni idea de qui eren els seus pares ni d'on eren, i que van haver de carregar de per vida el pes de la vergonya. Veiem el documental *Guarderies nazis*, dirigit per Romain Icard i que compta amb el testimoni d'algunes d'aquestes víctimes, i llegim l'explicació que en fa el neuròleg i psiquiatre Boris Cyrulnik al llibre sobre la resiliència *Los patitos feos*.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=1ICiI13PoKo>

"A Europa, el nazisme fins i tot va arribar a pensar que, ja que l'únic que importava era la qualitat de la raça, n'hi havia prou amb propiciar la unió de rosses boniques amb magnífics sementals de crani allargat, i després confiar l'educació dels seus fills a l'estat, per donar al món una bonica joventut de qualitat superior. La bogeria pel centímetre propi de la cultura occidental d'aquella època va arribar fins als «Lebensborn», on naixien aquests nens. Tenint present que era una cultura en què el centímetre atribuïa al nen les seves qualitats, es mesurava tot: la talla, l'alçada del crani, la longitud del nas i la distància entre els ulls.

Quan es jutja els homes pel seu aspecte quantificable (talla, pes, velocitat, diners), també es jutja les dones amb el mateix criteri. De manera que per «revalorar» les dames, s'organitzaven campionats de donants de llet (vint-i-tres litres per setmana, en el cas de les millors), s'entregaven medalles a les fabricants de nens (divuit fills per dona suposava la concessió del premi Cognacq-Jay). Van existir a França diversos Lebensnorm, en què moltes dones amb marits absents van ser «ajudades» a posar al món bells productes.

No hi ha dubte que la qualitat biològica d'aquests nens era bona, si ens refiem dels certificats expedits que garantien la condició dels aris. I tot i això, només alguns van tenir un desenvolupament sa: un 8% van morir com a conseqüència de la privació d'afecte; i el 80% van patir greus retards mentals o es va convertir en psicòpates delinqüents. Només alguns van aconseguir socialitzar-se, encara que amb ferides afectives que els van empènyer a una reivindicació extrema dels seus orígens".

Foto: Zona de la maternitat en un recinte Lebensborn.

Foto: Segrest de nens polonesos.

Foto: Arxiu Federal Alemany, 1936.